

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové ve věci žalobce: **Sdružení za krajinu kolem nás**, IČ 22727922, spolek se sídlem v Praze 5, Nad Kuliškou 462/6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, **za účasti osob zúčastněných na řízení** 1) Na Stárce, s.r.o., IČ 24820032, se sídlem Praha 10, Na Sychrově 975/8, zastoupená Mgr. Pavlem Mollerem, advokátem v Praze, Haštalská 760/27, 2) Ing. Arch. P. B., nar. ..., bytem P. 2, V. 2069/18, 3) MUDr. M. B., nar. ..., bytem P. 6, Č. 592/15, 4) Mgr. M. B., nar. ..., bytem P. 6, Č. 592/15, 5) J. M., nar. ..., bytem Č., C. 43, 6) Ing. V. J., nar. ..., bytem P. 1, U p. 968/5, 7) H. K., nar. ..., bytem T., J. 1688/5, 8) P. K., nar. ..., bytem T., J. 1688/5, 9) J. K., nar. ..., bytem Č. B., R. t. 1817/2, všichni zastoupeni JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem v Praze, Karlovo náměstí 28, 10) K. R., nar. ..., bytem D. B., V H. 463, zastoupená JUDr. Miladou Luisoniovou, advokátkou v Praze, Kolínská 15, 11) Občanské sdružení Za život lidskej, se sídlem v Praze 5, Nad Turbovou 16/506, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25.2.2014, č. j. S-MHMP 545025/2013/OST/Če/Ko,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního a územního plánu, ze dne 25.2.2014, sp.zn. S-MHMP 545025/2013/OST/Če/Ko, č.j. MHMP 264227/2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou soudu doručenou dne 12.5.2014 domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního a územního plánu, ze dne 25.2.2014, č.j. S-MHMP 545025/2013/OST/Če/Ko, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Prahy 5 ze dne 27.3.2013 č.j. OST.Koš. p. 614/2-64880/2012-Kad-UR, jímž bylo společnosti Na Stárce s.r.o., IČ 24820032, se sídlem Na Sychrově 975/8, Praha 10, povoleno umístění stavby obytného souboru s názvem „Obytný park na Stárce“. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů v těchto žalobních bodech:

1. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce vznesenou v odvolacím řízení o tom, že záměr není v souladu s územním plánem. Pro dané území byla v roce 2010 schválena změna územního plánu Z1203/06, konkrétně opatřením obecné povahy hlavního města Prahy č. 10/2010 s účinností ode dne 25.6.2010. Touto změnou bylo dané území schváleno pro funkční využití OB (čistě obytné území), s koeficientem pro míru využití území označené jako C (míra využití typu D byla zamítnuta usnesením Zastupitelstva hl.m.Prahy č. 38/50 ze dne 3.6.2010). Změnou územního plánu č. 0909/2010 s platností ode dne 24.11.2010 byl koeficient míry využití navýšen na hodnotu D. Úpravy územního plánu lze provést pouze pro konkrétní projekt, kdy provedením změna pozbývá platnosti, jak vyplývá z Metodického pokynu k územnímu plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, schválenému dne 9.9.1999 usnesením ZHMP č. 10/05. Žalobce poukázal na výkresy zachycující úpravu územního plánu a skutečného řešení území, které dle jeho názoru deklarují odlišnou hmotovou a prostorovou strukturu, a tedy i nesoulad se schválenými změnami územního plánu. V rozhodnutí k námitce žalobce žalovaný uvedl, že se jedná o nepřesnost návrhu způsobenou měřítkem dokumentace, kdy v podrobnější dokumentaci bude vše upřesněno. S takovým odůvodněním žalobce nesouhlasí. Stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18.8.2012 není závazné, neboť povinnost posouzení souladu záměru s územním plánem má žalovaný, což musí učinit přezkoumatelným způsobem v rámci územního řízení.
2. Žalovaný se nezabýval doplněním odvolání žalobce ze dne 10.1.2014, kterým žalobce odkázal na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, č.j. MMR-19464/2013-83/1403, ze dne 19.12.2013 řešící analogický případ. Ministerstvo nepovažovalo modifikace schváleného územního plánu za legitimní právní akt, žalovaný však právní názor nadřízeného správního orgánu i celé doplnění odvolání pominul.
3. Žalobce v odvolání namítl nemožnost ověření souladu záměru s územním plánem z hlediska dodržení koeficientu míry využití území a koeficientu zeleně, žalovaný se s touto námitkou uplatněnou nevypořádal. V původní verzi dokumentace je plocha zeleně uvedena v celkovém rozsahu 7.815 m², plocha bytového domu A 1.424 m² a plocha bytového domu B 1.203,8 m². V doplněné dokumentaci je plocha zeleně uvedena v rozsahu 7.900 m², plocha bytového domu A 1.371 m² a plocha bytového domu B 1.148 m². Není však možné ověřit, kde zeleň přibude, a jakým způsobem dojde ke snížení podlahové plochy, když zůstaly zachovány vnější rozměry i čisté

obytné plochy budov. V dokumentaci absentují podklady k ověření. Rovněž došlo k odchylkám u podlažních ploch ve 4. NP v domě A a v 3. NP v domě B, kdy tato identicky řešená podlaží mají shodné vnější rozměry, hrubá podlažní plocha je však vypočtena odlišně. Žalovaný k této námitce odkázal na dispoziční řešení, jež bude předmětem stavebního řízení, tedy dle názoru žalobce přiznal, že míru využití území a koeficient zeleně na základě předložené dokumentace ověřit nelze. Navíc uvedl, že míru využití území a koeficientů zeleně je možné i přes zjevné rozpory akceptovat. Takové odůvodnění je v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Žalobce odkázal na obdobné rozhodnutí vydané Městským soudem v Praze ze dne 31.7.2012 ve věci vedené pod sp. zn. 5 Ca 209/2009.

Pro výše uvedenou vadu žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení, neboť žalobce je přesvědčen o nezákonnosti rozhodnutí ve shora specifikovaných žalobních námitkách, rovněž došlo ke zkrácení žalobcových procesních práv.

Žalovaný ve svém vyjádření soudu došlém dne 1.7.2014 s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že stavba byla umístěna se všemi územně plánovacími požadavky územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, kdy opatřením obecné povahy ze dne 3.6.2010 byla usnesením č. 38/50 schválena změna územního plánu č. Z 1203/06 s účinností ode dne 25.6.2010, která se týkala změn ve funkčním využití ploch (z funkcí sportu, garáže a parkoviště a zeleň městská a krajinná na funkci čistě obytnou). Kód C byl změněn na kód D úpravou U 0909/2010 s platností ode dne 24.11.2010. Žalovaný uvedl, že kapacita míry využití území se nezměnila a stále odpovídá schválené úpravě, i když došlo v daném případě ke změně spočívající v navržení bytových a rodinných domů, oproti původně navrhovaným domům výlučně bytovým. Podle vyjádření, které bylo vydané dne 13.8.2012 Magistrátem hl. města Prahy, není předložený záměr stavby Obytného souboru Na Stárce v rozporu s funkčním využitím stanoveným územním plánem a odpovídá územnímu plánu hl. m. Prahy č. 0909/2010. Koeficient zeleně tak byl zpracovatelem respektován, součástí řešení byl návrh sadových úprav. Nereagování na doplnění odvolání odůvodnil žalovaný tím, že se jednalo o úpravu jiné věci, nesouvisející s předmětnou stavbou. Připustil, že v rozhodnutí mohl uvést důvod, proč se nezabýval s touto námitkou ve svém rozhodnutí.

Osoba zúčastněná označená jako 1) k první žalobní námitce žalobce uvedla, že dokumentace k podání podnětu k úpravě směrné části územního plánu není narozdíl od dokumentace k územnímu řízení nebo ke stavebnímu řízení závazná. V dané fázi je tedy nezbytné zkoumat, zda záměr požadavky na maximální přípustnou míru využití (index zastavěnosti a index zeleně) nepřekračuje, a proto je tedy v dané fázi zcela lhostejné, jak jsou budovy umístěny a jak budou definitivně vypadat. Žalovaný se dle jeho názoru s námitkou vypořádal přezkoumatelným způsobem. K druhé žalobní námitce uvedla, že dodatečné vyjádření k podanému odvolání lze v řízení zohlednit, avšak doplnění vyvolávající suspenzivní a devolutivní účinky lze uplatnit pouze v patnáctidenní odvolací lhůtě. V daném případě doplnění odvolání po patnáctidenní lhůtě žalobcem nemůže mít vliv na rozsah přezkumné činnosti odvolacího orgánu tak, jak je uveden v ust. § 89 odst. 2 s.ř. K námitce v pořadí třetí uvedla, že výpočet podlažních ploch i koeficientu zeleně je dostatečně podrobně popsán v dokumentaci záměru, přičemž k navýšení koeficientu zeleně došlo z důvodu opomenutí započtení plochy zeleně mezi domy B a C, která byla původně

opomenuta. Z dokumentace lze všechny tyto hodnoty ověřit. Uvedla, že řešení dispozic jednotlivých bytů bude předmětem stavebního řízení. Nezapočítání balkónů apod. vychází z metodiky (přístupné na www.uppraha.cz), neboť nelze spočítat koeficient podlažních ploch v záměru, v této fázi je přípustná určitá odchylka. Navíc v konkrétní záležitosti došlo ke snížení míry využití, nikoliv k navýšení.

Osoby zúčastněné na řízení označené čísly 2 – 9 navrhly žalobu zamítnout. Není správné tvrzení žalobce, že navrhovaný záměr překračuje koeficient míry využití území C, neboť na základě úpravy směrné části územního plánu U909/2010 byl změněn kód míry využití území z kódu C na kód D, přičemž žalovaný soulad s územním plánem dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. Žalovaný odůvodnil soulad záměru s územním plánem zcela dostatečně a zabýval se skutečně pouze tím, co je pro dané řízení relevantní. Doplnění odvolání žalobce ze dne 10.1.2014 neobsahovalo nic, čím by se žalovaný měl meritorně zabývat. Pokud se žalovaný nevypořádal s doplněním odvolání ze dne 10.01.2014 podle představ žalobce, nemůže to způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce námitky týkající se koeficientů míry využití území neuplatil v námitkách v řízení před správním orgánem prvního stupně, kde by měly být takové námitky především řešeny. Žalobce pouze namítal nedodržení minimálního předepsaného koeficientu zeleně a koeficientu míry využití území D, této námitce bylo vyhověno, a žalobce dále již nebrojil proti záměru žadatele zpochybňováním výměry hrubých podlažních ploch a zpochybňováním provedených výpočtů. Osoby zúčastněné na řízení zpochybnilly aktivní legitimaci žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl závěru, že žaloba je důvodná.

Jak se podává ze správního spisu, žalobce v odvolání namítl, že záměr není v souladu s územním plánem. Tvrdil, že změnu územního plánu č. 0909/2010 s platností ode dne 24.11.2010, kterou byl koeficient míry využití navýšen na hodnotu D, bylo možné provést pouze pro konkrétní projekt, kdy provedením změn pozbývá původní územní plán platnosti. Žalobce poukázal na výkresy zachycující úpravu územního plánu a skutečného řešení území a namítl, že již jen z letmého porovnání je zřejmé, že předložený projekt schválené úpravě neodpovídá. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný k této odvolací námitce odkázal na stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18.8.2012, v němž bylo konstatováno, že návrh „odpovídá výše citované úpravě, neboť se jedná o nepřesnost návrhu, která byla způsobena měřítkem dokumentace a v podrobnější dokumentaci bude upřesněna“. Uvedené odůvodnění napadeného rozhodnutí je však nedostatečné, a pro nedostatek důvodů je nelze přezkoumat. Žalovaný se s námitkou fakticky nevypořádal, odkázal pouze na stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18.8.2012. Odvolací námitka zcela zřetelně vymezila skutkový a právní stav, vůči němuž se měl žalovaný argumentačně vymezit a žalobci sdělit, proč jeho námitka neobstojí. Úvaha žalovaného ve vztahu k námitce žalobce však vůbec přijata nebyla. Odkaz na stavební dokumentaci a v ní obsažená stanoviska, s nimiž se správní orgán ztotožňuje, sice může být za jistých okolností relevantním vypořádáním odvolací námitky, avšak pouze v případě, kdy taková dokumentace fakticky vypořádává všechna podstatná tvrzení odvolatele. Tak tomu v daném případě není. Správní spis stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18.8.2012 neobsahuje, neargumentoval jím v rozhodnutí ani správní orgán I. stupně. Dokument není obsažen ani v přehledu obsahu spisu, z něhož správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel, stanovisko

pak nebylo do spisu založeno ani v odvolacím řízení. Takové vyjádření, které mělo být (soudě dle data) vydáno před zahájením řízení o umístění stavby, pak navrhovatel neoznačil jako přílohu žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Vyjádření nezmiňuje žalovaný ani ve vyjádření k žalobě. Správní spis obsahuje vyjádření zpracovatele územního plánu, tj. Magistrátu hl.m. Prahy, odboru územního plánu, ze dne 13.8.2012. V něm je pak konstatován soulad záměru s úpravou územního plánu hl.m. Prahy č. U0909/2010 (nepřesnost zapříčiněnou měřítkem dokumentace nezmiňuje). Ani toto vyjádření však neobsahuje věcnou a právní argumentaci reagující na odvolací námitku žalobce, že úpravy územního plánu lze provést pouze pro konkrétní projekt, přitom v daném případě skutečné řešení území deklaruje odlišnou hmotovou a prostorovou strukturu oproti výkresům zachycujícím úpravu území provedenou v územním plánu. Pomine-li soud výše uvedené vady, je navíc vypořádání odvolací námítky ve vztahu ke skutkovému stavu nepřiléhavé. Měřítko plánu vyjadřuje pouze poměr vzdálenosti na mapě ke vzdálenosti reálné, rozdílné zobrazení počtu domů a jejich uspořádání v prostoru zapříčinit nemůže. Argumentace žalovaného tedy neodpovídá hodnocenému skutkovému stavu.

Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je žalované rozhodnutí i ve vztahu k odvolací námitce, že stavební zákon ani platný územní plán nezná termín „modifikace úpravy územního plánu“, a neexistuje tak pravomoc takovou modifikaci provádět. Žalobce v odvolání namítl, že jedinou úpravou územního plánu byla úprava U 0909/2010 datovaná ke dni 24.11.2010. Legitimita všech dalších změn je odvozena od souhlasu Magistrátu hl.m. Prahy, útvaru rozvoje hl. města, který však nemá pravomoc do územního plánu zasahovat. Žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal, a to ani poté, co bylo k tomuto tvrzení formou doplnění odvolání ze dne 10.1.2014 předloženo rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, č.j. MMR-19464/2013-83/1403, ze dne 19.12.2013 v němž ministerstvo řešilo analogický případ a přípustnost modifikace směrné části územního plánu zpochybnilo. Žalobce legitimitu modifikací územního plánu zpochybnil již v námitkách uplatněných dne 8.1.2013 při veřejném ústním jednání, adekvátně na ni nereagoval ani správní orgán prvního stupně, žalovaný se však ve svém rozhodnutí nezabýval ani v odvolání namítnutou nelogičností reakce správního orgánu prvního stupně. Bylo na žalovaném, aby pochybnosti žalobce byly žalobou napadeným rozhodnutím vyvráceny, jak však byla konkrétní námitka vypořádána, z rozhodnutí zřejmé není.

Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí žalovaného i ve vztahu ke skutkovým tvrzením uvedeným v třetím žalobním bodu. Žalobce v odvolání namítl rozdíl mezi plochami zeleně a plochami bytových domů A a B, jak jsou na základě výpočtů žadatele uvedeny v původní a v doplněné dokumentaci, a poukázal na nemožnost reálně na základě podkladů ověřit, kde zeleň přibude, a jakým způsobem dojde ke snížení podlahové plochy, když zůstaly zachovány vnější rozměry i čisté obytné plochy budov. Odchytky pak existují i u podlažních ploch ve 4. NP v domě A a ve 3. NP v domě B, kdy tato identicky řešená podlaží mají shodné vnější rozměry, hrubá podlažní plocha je však vypočtena odlišně. Žalovaný se s námitkou vypořádal tak, že odkázal na dokumentaci, jejíž součástí je výpočet míry využití území a koeficient zeleně s tím, že uvedený výpočet je možno akceptovat. Taková argumentace však neřeší námitku, že podle doplněné dokumentace došlo ke zvýšení plochy zeleně a ke snížení celkové hrubé podlažní plochy, nevypořádává se ani s tvrzenou nedostatečností spisové dokumentace. Odkaz na možnost akceptovat v dokumentaci uvedený výpočet bez hodnocení relevantních údajů, z nichž výpočty vycházely, podstatu odvolací námítky pomíjí.

Jde-li o rozpor v rozměrech jednotlivých porovnávaných podlaží, žalovaný odkázal na dispoziční řešení, jež bude předmětem stavebního řízení a uvedl, že podlaží domu A a B nejsou totožná, když se liší např. umístěním lodžii. Žalobce však v odvolání konkrétně označil podlaží, která jsou rozměrově a dispozičně zcela shodná, přesto je u nich vypočtena hrubá podlažní plocha odlišně. Své tvrzení přitom prokazoval zobrazením jednotlivých výkresů, z nichž se podává, že tvrzení žalobce je pravdivé. Konkrétní výkresy však žalovaný v řízení o odvolání vůbec nehodnotil, jeho tvrzení o rozdílné dispozici jednotlivých podlaží neobstojí.

Rozhodnutí žalovaného je v rozsahu uvedených žalobních bodů nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud je proto podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů bez nařízení jednání zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný vypořádá žalobcovy odvolací námitky v celém namítaném rozsahu tak, aby bylo účastníkům řízení zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel a jak jej právně hodnotil.

Pokud byla ze strany osob zúčastněných na řízení zpochybněna aktivní legitimace žalobce, soud se s tímto tvrzením neztotožnil. Žalobce je legitimován k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 2 s.ř.s., jeho žalobní legitimace se tedy neodvozuje od toho, zda mu rozhodnutí zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva a povinnosti, nýbrž vychází z hájení určitého zájmu v řízení. Účastenstvím v takovém řízení pak mohlo dojít k zásahu do jeho procesních práv. Žalobce je spolkem hájícím veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a na příznivém životním prostředí, z tohoto důvodu s ním také bylo jednáno jako s účastníkem řízení, z tohoto důvodu je také aktivně legitimován k podání žaloby. Nadto je nutné mít na zřeteli, že skutečnosti, z nichž vychází žalobní body, byly před správním orgánem I. stupně uplatněny. V tomto směru lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Argumentace zúčastněných osob ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu není případná. Podle tohoto ustanovení k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Doplnění odvolání učiněné dne 10.1.2014 o rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19.12.2013, č.j. MMR-19464/2013-83/1403, podporovalo tvrzení žalobce uvedené již v námitkách uplatněných dne 8.1.2013 při veřejném ústním jednání, nejedná se o skutečnost novou. Žalobce nabídl k podpoře své právní argumentace v rozhodnutí shodně zastávaný právní názor (nejednalo se o důkaz prokazující skutkový stav), v otázce právní argumentace není přitom správnímu orgánu kladeno ustanovením § 82 odst. 4 žádné omezení. Nadto mohlo být takové rozhodnutí předloženo až po jeho vydání, žalobce je předložil vzápětí poté, co takový okamžik nastal.

Hmotněprávní argumentace osob zúčastněných na řízení nemůže zhojit vady žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce má právo na řádné a logické vypořádání jeho odvolacích námitek odvolacím správním orgánem po stránce skutkové a právní. V posuzované věci se takového vypořádání námitek ze strany žalovaného nedostalo, hmotněprávní argumentace osob zúčastněných na řízení tedy „předbíhá“ rozhodnutí žalovaného. Jakkoliv nelze vyjádřením k žalobě nahradit argumentaci, která měla být uvedena v rozhodnutí správního orgánu, žalovaný i ve svém vyjádření smysl žalobních bodů, resp. odvolacích námitek,

pomíjí.

Výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem II. je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Osobám zúčastněným na řízení soud neukládal žádné povinnosti, nenastaly pak ani okolnosti zvláštního zřetele hodné, pro které by jim přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud proto v souladu s ust. § 60 odst. 5 výrokem III. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2016

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu